

LA TUIES

—No sé quina mania tens de no voler-te treure el barret.
—Què vols que et digui: me'n dono vergonya...

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta, muy campechano, se nos vuelve sevillano.

(Nota de la Redacción: Eso de que Rufasta está en Sevilla, es más falso que las joyas de una cupletista barata. Ganas de hacer ripios y de escaparse de una menor que le persigue, ya os lo diremos.)

Para estarme una se-
[mana
sin haber de hincar la es-
[quina
guillé ayer hacia Sevilla
empleando un tren carre-
[ta,
creyendo que los lectores
que me honran con la pa-
[ciencia
de leer atentamente
todas mis muchas bestie-
[zas,
perdonarán que me tome
una estonita de fiesta.
Aquí pienso divertirme
como un payés de Man-
[resa,
conquistando alguna chi-
[ca,
ya sea rubia o morena,
y se muestre más propicia
que no las barcelonesas,
tan injustas y orgullosas
que se me muestran y es-
[querpas
y ni a Rufasta hacen caso
ni dicen asno ni bestia.

En Sevilla beberé
manzanilla verdadera,
de resultas de lo cual,
sentiré la ilusión plena
de ver con la "mantelli-
[na"

a todas las cigarreras,
aunque resulte que soy,
servidor y mal poeta,
el que lleve a cuestras una
grande como las Arenas.
Así que acabe la pasta
que me queda escaducera
regresaré a Barcelona,
y volveré a mis tareas.
Recuerdos a la señora
Dolores y a la Camelia,
a las chicas del Joy-Joy
y a don Angel Marsá y

[Beca,
que se ha vuelto novelista
lo que se dice de empenta.
Y tú, lector o lectora,
que soportas sin protesta
los chistes que te coloco,
peores que Muñoz Seca,
haz tu voto más sincero,
porque si hago aquí una
[hembra,
no me salga luego fula,
como son muchas pesetas.
¡Todo lo más, sevillana,
que al fin pasan, aunque
[cuesta!

RUFASTA

turista de vía ancha

NO CUESTA NADA HABLAR BIEN

Un suscriptor nuestro
se queja, y con razón, de
lo poco atenta que es la
dependencia de las perfu-
merías.

Figúrense ustedes que
el otro día su señora, que
está de aquello más bien,
fué a una tienda y le pi-
dió un dentífrico al de-
pendiente, porque le dol-
ían las muelas. Y el sin-
vergüenza, ¿saben uste-

des qué la dijo? Pues que
si quería un buen dentí-
frico, le daría un polvo.

Realmente, nuestro sus-
criptor, que también lo es
del "Ciero", tiene toda la
razón de quejarse.

♡ ♡ ♡

MANDANGAS FILOSOFICAS

Los pensadores más
profundos de Barcelona,
son los cobradores del
Metro.

Para saber la voz que
tiene uno, no hay como
consultar a un electricis-
ta. [Todos entienden de
timbres.

Sin duda, una intelec-
tual debe llevar sombre-
ro. Así no podrán decir
que no tiene cosas en la
cabeza.

Al amor lo pintan cie-
go. Por eso, la mujer ena-
morada necesita un bas-
tón que la guíe, o, si us-
tedes lo prefieren así, una
verga.

Lo más punzante del
amor, no son los desenga-
ños. Y sino, pregúntense-
lo a una menor escarmen-
tada.

El camello puede pa-
sar ocho días trabajando
y sin beber.

En cambio, hay muchos
hombres y bastantes mu-
jeres que pueden pasar
ocho días bebiendo sin
trabajar.

Para las mujeres ale-
gres, el hombre es como
el tranvía: el que se es-
pera, no llega nunca.

Cuando veáis una veci-
na que sale al balcón a
decir adiós al hombre que
vive con ella, ya podéis
afirmar que no es su ma-
rido.

Si te casas, asegúrate
primero de que tu mujer
no ha dormido nunca con
un perro.

El animal que siente
más afecto por el hom-
bre, es la mujer.

o o o

DIME LO QUE FUMAS Y TE DIRE QUIEN ERES

Si fumas "Flor de ma-
yo", eres poeta.

Si "Romeo y Julieta",
lector de "La Novela Pe-
queña".

Si "Coronas", ex com-
prador de moneda aus-
triaca.

Si fumas puros sin dis-
tinción de precios ni ca-

tegorías, puritano.

Los que fuman cigarros
de treinta y cuarenta y
puritos fuertes de siete y
medio... están frescos, si
creen que volveremos a
los tiempos felices, que
pasaron, de tapete verde
a todo pasto. (El pasto,
está demostrado que es
verde siempre.)

Los periodistas fuman
brevas. Siempre les cae
alguna.

Los sablistas fuman de
arroz. (El que no sepa la
lengua de José María de
Sagarra, no entenderá el
chistecito.)

Los juerguistas, seño-
ritas y viuditas.

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continúen els grans
èxits de

— la segona versió de —
JOY-JOY

El millor espectacle de
Barcelona

GRAN TEATRE ESPANYOL

Exit colosal

LA REINA
DEL MERCAT

EDEN

Conde del Asalto, 12
LAS MIL Y UNA
NOCHES

Dancing

De seis tarde a tres
madrugada

Tarde y noche:

Lo que nunca se vió
El maravilloso espectacu-
lo de las

— 12 PRECIOSAS —
— INGLESA —
y las etoiles americanas
GARSON Y

DIETRICH

A las doce noche y una y
media de la madrugada

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Els bolxevics i la història

UN conegut nostre va encarregar a un autor una refundició de "Miguel Strogoff", d'en Juli Verne.

Li portà un feix de quartilles i, a una de les primeres, parlant d'un dels personatges, deia que havia estat desterrat a la Sibèria per les seves idees bolxevistes.

Si en Trotzky ho hagués llegit, potser hauria fet anar al plumífer a Rússia, i allí l'hauria declarat d'utilitat pública...

Els títols i els sotstítols

S'HA iniciat una lloable campanya contra els senyors que desfan títols als films que quotidiàment s'estrenen a Barcelona.

Això ens sembla molt bé.

Un cop això dels títols s'hagi arranjat, serà qüestió d'anar pels sotstítols.

I sinó, végis la mostra:

Darrerament s'ha anunciat una pel·lícula de la següent manera:

Tierra Valenciana.

(Rosa de Levante).

(Dolora del mar azul).

(La barca vella, de F. Miñana i F. Miranda).

Això ja s'assembla per lo llarg a una publicació que volia fer un trempat escriptor, el nom del qual callem per natural discreció.

S'havia de dir: "La novela popular ilustrada de los jueves para los niños."

Periodisme i periodistes

AQUESTS dies s'ha discutit molt, altra volta, sobre les qualitats que es requereixen per a ésser periodista.

Uns senyors, inclús han obert una enquesta per a demostrar que ho eren.

I pensar que hi ha molts periodistes de debó que quan els apliquen aquest qualificatiu s'enfaden com si fos un insult!

El periodisme ideal

A propòsit d'això, a l'"Ateneu" es discutia l'altre dia quina era la millor situació del periodista: si la del que fa crítica, la del que fa reportatge o la del que ordena telegrams...

—Desenganyeu-vos— féu un estimat company — La situació ideal, és la del periodista que no té diari...

Hem de fer una aclaració necessària: l'autor d'aquesta frase no és en Pahissa, ni en Marsà, ni en Fontdevila, que passen per ésser els "pontífics" de la mandra. Es un senyor que és corresponsal d'un diari forà, escriu a LA TUIES, fa novel·les, quaderns d'aventures, traduccions de diverses menes i encara li resta temps per anar una estoneta cada tarda a l'"Eden"...

"La grippe"

QUI no l'ha passada? Qui no tus? Qui no estornuda? Qui no està o no ha estat al llit? Aquesta temporada, gairebé tothom l'ha tinguda.

Al quiosc de l'Agustí, conegut entre la gent de la ploma per l'"Ateneu dels Independents", estava l'altra nit reunida una colla de plumífers, quan va passar la Margot, aquella "rumbista" gairebé intel·lectual, a la qual en Ribera Rovira hauria hagut de proposar per sòcia honorària de l'Associació de la Premsa i fins donar-li un lloc en el Comitè Paritari.

—Adeu, "grippe"! — li va dir algú.

—"Grippe"? — féu un altre que formava part de la tertúlia — Perquè li dius "grippe"?

—Perquè tothom l'ha tinguda..

L'hortolà de Sant Boi

UN ACTE HEROIC

NO tinc un cor que no em cap a dintre — deia el senyor Ignaci, a la tertúlia del cafè. —No puc veure una desgràcia, que no hi corri. Mireu: sense anar més lluny. L'altre dia, vaig exposar la meua vida per salvar la d'un pobre xicot.

—Si? Com va ésser, això?

—Molt senzill. Passejava pel moll, quan veig un xicot que rellicsa i... plaf! a l'aigua. El cor em donà un salt. El bordegàs s'ofegaria! Jo que si, sense pensar-m'hi ni gota, seguint sols els impulsos del meu tarannà, em trec l'americana i... plaf! a l'aigua. La vaig passar molt crespal!

—Què? No va poder salvar-lo?

—Veuran. Es que un servidor no sap de nedar,

—No pot ésser, home; no l'encarnaria bé, el paper de dona que enganya al seu marit.

—Això, si vol, li demostraré ara mateix.

saben? No vaig pensar-hi, en tirar-me a l'aigua.

—I com se'n sortí?

—Perquè aquell minyó que caigué primer, m'agafà per sota el braç i em tragué del compromís. Era un nedador que havia fet un juguesca.

—Ah! Aixís, sabia de què anava...!

—Ja ho crec! Però no els hi càpiga dubte: si ell no em salva, ens ofeguem tots dos...

Kar Troneta

UNA CASA HONRADA

JN un judici compareix una noia acusada de furt. La mare, una acreditada professional de l'amor del districte cinquè, acudeix a declarar.

El president aprofita l'oportunitat per a engegar un petit discurs moralista:

—Ja ho veu! Els efectes deplorables de la seva conducta llicenciosa! El seu mal exemple, on ha conduït la seva filla!

La dona protesta, indignada:

—Senyor President: jo no sóc una dona honrada, segurament, però tampoc sóc cap criminal, gràcies a Déu! A la casa on vaig fa deu anys, mai s'ha furtat, ni s'ha assassinat... Si no, preguntí-ho al senyor jutge, que ve cada dimarts... Pregunte-li si mai li ha passat res de mal...

El Tribunal, no sabent quina actitud pendre, decideix suspendre l'interrogatori...

Van Tresca

—I ara, rateta, vull que em donguis la sorpresa que em vares prometre ahir...

—Oh, no és res d'extraordinari; aquí la tens: és la factura de la modista.

—I aquest barret, i aquest bastó, de qui són? —preguntà el senyor Pere, treient foc pels queixals i senyalant amb el braç extès com un acusador, un bastó i un barret que estaven penjats en el paraiguer.

Entrà d'una revolada a l'alcova i de dins d'un armari tregué... el seu fill, en Rafelet.

—Com, tu?...

—Tu, papà, aquí?

Sorpresa mútua. El senyor Pere, trobant-se en ridícol, procurà abreujar l'escena.

—Apa, tu; cap a casa. Ja parlarem. I tu, poca vergonya, busca't colla.

I el senyor Pere, majestuós, tancà la porta amb una altra revolada.

Un cop al carrer, el senyor Pere va parlar aixís:

—Noi, fill meu. Compendràs que no puc renyar-te. Sóc tant poca vergonya com tu. Però no creguis que la cosa pugui quedar aixís...

—Però, papà!...

—Cada mes, et dono cent duros pels teus gastots, oi?

—Sí.

—El pis de la Merceneta i la pensió, em costava cent naps al mes. La cosa fa un any que dura, oi? Doncs, em deus tres cents duros, com una malla.

—Però, papà!...

—No. Si no te'ls demano. Ja me'ls cobraré. Durant un any, et donaré setanta cinc naps al mes.

—Però...

—Prou, fill meu. Una cosa és fer el Pau i una altra el perdre-hi quartos. El negoci és el negoci... Cornut i pagar el beure, mai de la vida!

I el senyor Pere es sentí menys enganyat.

K. Dolent

LA LLEI DE LES COMPENSACIONS

EL senyor Pere per poc es fereix, en saber que la seva Merceneta li era infidel.

—Es a dir — deia el senyor Pere — que li paso un nap diari, li tinc posat un piset que Déu n'hi dó, no la canso gaire, i fins pago algun que altre xocolata a sa mare, i encara m'ensarrona? Ah! Si jo sabés qui és el barra que menja pagant jo el cobert!

I el senyor Pere prengué una gran determinació:

Es posà a l'aguait. Una tarda deixà el despatx i es presentà de improvís a casa de la seva fulana. Com ja s'esperava, després d'estar mitja hora trucant, la Merceneta li va obrir la porta. Anava a mig vestir i tota despenitjada.

—Com és que has tardat tant?

—Es que feia la migdiada.

QUESTIO DE PARENTELA

MAMA! Es pecat fer un petó a un nen?

—Ja ho crec, maca. Els petons només es fan als parents.

—Només als parents? Ah! Ja ho entenc. Així, doncs, la Julieta la cambrera, és parenta nostra, oi?

—No, maca. Però... ja li pots fer petons, ja...

—No li dic per mi, mamà. Ho dic perquè, com que el papà, de vegades, n'hi fa pel passadís...

—Ah! si?

—Ara ho entenc. Li deu tocar alguna cosa, oi?

Bar Beta

Del foll Carnaval

El ball dels cuiners

A la "Bohemia" es va celebrar el tradicional ball dels cuiners. Naturalment, s'hi va reunir el més escollit del gremi, i també moltes venedores dels mercats de Barcelona. Peixateres de la Boqueria, verduleres de Sant Antoni i carnisseres del Ninot, representant el musclo, la patata i el tall rodó, respectivament. El filet no va trametre cap delegada.

Per cert que en sortir, un carnisser amic nostre va fer una conquesta. Era una mosseta molt eixirida i entremaliada que es deixà, sense protestes, portar a una d'aquelles fondes de la Ronda, la que porta el nom d'una popular població catalana.

L'encarregat els acollí amb afabilitat, els donà la millor cambra i, en lliurar-los la clau, murmurà amb un somris paternal:

—Els desitjo una horeta ben llarga...

A ca l'Artístic

En aquell cabaret per a famílies que hi ha a la Granvia, es prepara per a dissabte un ball monumental.

En Junyent decorarà el local, i els socis joves hi portaran el més escollit de les noies maques.

—Si tinc tanta sort com l'any passat — deia un soci — ja estaré content!

—Per què?

—Perquè em vaig divertir molt amb una xicota més maca! I que es deixava madruguar d'una manera!

—Caram, caram!

—Després, la vaig convidar a sopar i, noi, quina sort!

—Va dir que si i te la vas emportar als reservats de can Martín?

—No. Va refusar...! Em vaig estalviar cinc naps, sense comptar el que hauria pogut venir després!

Els escacs de l'"Edén"

DIMECRES a la nit es va celebrar a la popular sala del carrer Nou un ball molt original. Les noies anaven disfressades de figures d'escacs i van ballar una partida damunt la platea, convertida en tauler.

L'endemà, en C.l.r.ts, tan castig com sempre, feia comentaris a la nostra tertúlia.

—Què? Com va anar, el ball? — li va preguntar algú.

—Ah! Molt bé, molt bé!

—No jugaves, tu?

—Jo, no! Per què? Si cap de les noies que hi havia corria el risc de quedar-se sense "alfil..."

Mot de la fin

En un ball de patacada, un "corrido" fa una senyora i se l'emporta a sopar. En el moment que l'home es disposa a pendre els postres del festí dels llavis de la seva parella, vol utilitzar certes precaucions, i la dona protesta dient-li:

—I ara! Que t'has cregut que a "ell", també el portes a un ball de disfresses?

El Pierrot Romàntic

—Jo ja sé què és això del misteri de l'amor.

—De debó?

—Sí: avui me l'han obert.

DONYA ELIONOR

NO és pas el mateix dir-se Elionor que Mundeta. Quan una es diu Elionor, té una mena de responsabilitat davant de la societat que l'obliga a comportar-se d'una manera assenyada, plena d'orientats aristocràtics i de mesures harmòniques i equilibrades.

Es impossible imaginar-se una porqueirola que es digui Elionor, com no hi ha manera d'admetre la possibilitat d'un escombrari que es digui "Armandu".

El nom fa ben bé la cosa, en aquest cas concret.

Així, doncs, no és d'estranyar que donya Elionor Brotons, vídua de Ruscalleda, s'hagués donat perfecte compte de la responsabilitat que tenia davant la societat i que procurés rodejar els seus actes i la seva vida de la magnífica majesttat que al seu nom corresponia.

Ella era ardenta com una bona cosa, és cert. I no és menys cert que ja en vida del seu espòs havia oblidat el que tenia davant — ens referim a la responsabilitat — i les hi havia posat més rexinxolades que un bitxo. Però, això sí: ho havia fet sempre obligant l'afavorit a guardar-li els deguts respectes jeràrquics.

Res d'atabalaments, res de piruetes de pallaso: circumspecció, eurítmia, moviments suaus i acompanyats, i si s'ha d'apretar, fer-ho amb calma i tenacitat, que ésser cortès, no vol pas dir que s'hagi de deixar res a fora.

Per això ara, des de que és vídua, procura escollir molt bé les seves relacions, perquè com que el seu temperament és un xic exigent, si no ho fes així, el millor dia es trobaria al llit amb el porter de casa seva.

Les minyones tenen ordres concretes: ella no rep ningú que no sigui del seu braç. Un braç molsut, tornejat, i vincladiç com el coll d'un cigne.

Però, ai, que en aquest món el que està escrit està escrit, i es veu que el nano de les fletxes cordials tenia anotat en el seu dietari amorós que donya Elionor un dia s'havia de perdre el respecte a ella mateixa, i tal dit tal fet: se'l va perdre com la més plebeia de les marmaneres.

Va ésser un dimecres de cendra. Feia fred,

molt fred, i ella estava arraulida prop de l'estufa llegint un d'aquells llibres que quasi no porten lletres i que hi ha unes làmines de colors llampanants i virolats que són una mena de vermut per al banquet de l'amor.

Estava excitada. De tant en tant s'alçava, donava un parell de passeigs amunt i avall de l'habitació, es gratava, o ho semblava que es gratés i tornava a asseure's prop de l'estufa, cama ací cama allà en els brassos del sofà, i tornava a la lectura poc abans interrompuda.

De sobte, sentí una mena de xiscle ofegat a l'habitació propera i ràpidament anà a veure de què es tractava.

Segons com un s'ho miri, no era res el que hi passava en aquella habitació, però mirant-s'ho com s'ho va mirar donya Elionor, era molt gros, extraordinàriament gros.

—Què hi fa en aquest recó amb el carboner? — va preguntar severament a la serventa, l'aristocràtica dama.

—Veurà, senyoreta... ell em deia...

—Bé prou que ho veig el que li deia... retiri's, desvergonyida... I vostè... amagui's això, i entri a deixar el carbó a l'estufa. No se'n dona vergonya d'abusar d'una noia innocent com la Lluïseta.

—Cregui, senyora, que... parlàvem de... de...

—Doncs, en aquesta casa, quan vulgui parlar, parli amb la boca. Apa, enllesteixi... I cordi's, home, cordi's, que em fa posar nerviosa... Què no ho veu com va, home de Déu?

El que en el saló va passar entre el carboner i donya Elionor, no se sap ben bé del cert. Ara, el que va passar no "entre" sino "del" carboner "a" donya Elionor, és fàcil de suposar si es té en compte que en acomiadar-lo severament a la porta, aguantant aquell caire aristocràtic tan peculiar en ella, la Lluïseta hagué de fer un gran esforç per no esclatar en una sorollosa i irreverent riallada. Donya Elionor, tan seriosa, tan severa, portava estargides a tot el llarg i a tot l'ample del cos, les marques en carbó de les renegrides mans del ben proveït dependent.

LAURA BRUNET

—El meu mestre de ball, per ensenyar-nos ben bé com havem de posar les cames per ballar el Xarleston, té un catre a l'acadèmia.

UN CAVALLER GENEROS

EL carrer estava ple de gent. Un aprenent que portava un carretonet havia trencat sense voler, el vidre d'un aparadoret de rellotgeria, instal·lat en una portalada. El noi plorava perquè l'amo li volia fer pagar l'import.

—Anirem amb tu a la botiga on treballes i t'ho faré descomptar de la setmanada! — cridava l'home.

Passàvem per allí el meu amic Ferran i jo. En Ferran és un home més agarrat que els musclos a les roques.

—Què ha passat? — interrogà.

Li explicaren l'esdeveniment. Ell, amb un aire protector, va dir:

—I, quan val el vidre?

—Quinze pessetes.

A CA LA PLANXADORA

EN un taller de planxat situat en un carrer molt popular de Barcelona el nom del qual no vull revelar perquè sóc discret de naixença, hi ha una colla de fadrines d'allò més eixerides i una encarregada que, malgrat estar ja a prop dels trenta anys, encara és més esbogerrada que les altres.

Fa pocs dies va entrar a l'obrador en Joan, l'aprenent de la camiseria d'enfront, botiga que els porta molta feina.

En aquells històrics moments, la Carmeta, que és una de les aprenentes més avalotades de la casa, estava ensenyant a les seves companyes els seus cabells, que s'acabava de tallar a la "garçon-ne"...

—Mireu, mireu! — va fer en Joan, que sempre cerca ocasió per a fer brometa amb les noies — Mireu, la Carmeta, quina closca més pelada que du!

I l'encarregada, tot contemplant els cabells d'en Joan, llargs i no gaire ben pentinat, li va respondre:

—Més valia que te la pelessis tu, gamarús!

La resposta era justa i oportuna, però, malgrat això, totes les noies esclataren a riure, mig sufocades. I això, que, segons a mi em sembla, no hi havia pas de què!

R. Egadora

—I no se'n dona vergonya de voler-lo fer pagar a aquest noi? Tingui, jo l'hi pago!

Amb gran estranyesa per la meua part, i unint el gest al mot, tregué de la seva cartera un bitllet de vint duros.

—Cobri!

El botiguer va haver de regirar tots els calaixos per a trobar canvi. Un cop en possessió d'aquest, i entre els aplaudiments del públic i les llàgrimes d'agraïment del pobre aprenent, ens en anàrem.

—Des de quan t'has tornat tan generós — li vaig preguntar, sense sortir de la meua sorpresa.

—Generós? Cal! El bitllet era fals i no l'havia pogut fer passar. En l'esverament d'aquell fulano, no se l'ha mirat, i m'ha tornat el canvi... Tot això hi guanyo...

M. Handanga

EL CASAT SATISFET

EN Miquelet era un xicot tan aficionat als plaers de Venus, que no podia passar ni un sol dia sense "posar l'ajut en remull", com ell deia. A la nit, si se'l volia trobar, s'havia d'anar a casa la Tuies o a casa la Pitgès, on, mitjançant unes quantes "pàfies" s'adquiria una ració de ejaculatòria expansió. La colla d'amics amb els quals en Miquelet anava sempre de tronc, solien fer brometa amb l'afrodisia impetuosa del seu company:

—Home, no sé per què et gastes els quartos! Què no teniu aigua a casa teva?...

—Vaja, home, vaja; mira que te la gastaràs!...

Aquestes i altres coses s'havia de sentir el xicot; però, és allò, no hi podia fer més, i ell anava fent.

Mes, heu's ací que un dia els de la colla van saber amb gran sorpresa que en Miquelet s'havia casat.

Una nit el xicot va tornar a comparèixer al cafè on en altre temps es reunia amb els amics. En veure'l i després de les salutacions acostumades, un d'aquests li va dir:

—I, doncs: que no enyores les meques?

I ell respongué ingènuament:

—Per què les haig d'enyorar? Que no tinc la dona?...

Bur Letta

LA PORTERA PERSPICAÇ

EN un carrer de l'Eixampla hi ha una portera molt espavilada a la que no escapa res.

L'altre dia hi va entrar una senyora bonica i molt ben abillada que li va preguntar:

—Digui, portera: Quin preu demanen per aquest pis que hi ha per llogar?

—Trenta duros al mes.. Hi ha electricitat, calefacció, timbre, water... Ah!, i l'amo no vol gos-sos...

La senyora es quedà un moment indecisa, però al fi es decidí.

—Es pot veure?

La portera no va respondre aquella pregunta, però en canvi interrogà:

—Vostè és casada?

El pagès: —Redell, aquestes senyores de ciutat, sempre voldrien que estéssim amb el càvec a la mà

—Si.

—Te fills?

—Una nena de vuit anys.

—Vuit anys? Bé... bé... I de què fa el seu marit?

—Es oficial de Duanes.

La portera somrigué. La senyora començà a impacientar-se.

—Bé! Què és pot veure el pis o no?

—Es inútil. No li convé.

—Com diu? Per què?

—Veurà. El seu marit és de Duanes. Deu tenir uns trenta a trenta dos anys, perquè vostè amb prou feines en té vint-i-vuit... Per consegüent, a la seva edat no pot haver arribat a guanyar un sou molt gros.

—I això a vostè què se n'hi dona?

—Veurà on vaig. Vostè es va casar jove per-

què té un fill de vuit anys. El seu marit llavors devia ésser un trist empleat amb molt poc sou. Per consegüent, vostè no devia tenir un gran dot, doncs els seus pares no haurien consentit en el casament. Economies tampoc en deuen haver fet, perquè vostè vesteix bé i es veu que té una modista...

—I a què ve tot això?

—El seu marit deu guanyar uns seixanta duros al mes. Posem-n'hi setanta. Si en paguen trenta al mes, en queden quaranta. Tal com estan avui les coses, no es pot viure amb quaranta duros al mes.

Aquella senyora, sufocadíssima, no sabia ja on era, però la portera no parava.

—Si, ja sé que estant el seu marit tot el dia a l'oficina i esent vostè jove i maca, pot haver-hi altres ingressos, però, precisament per això, he d'advertir-li que l'amo, en qüestions de moral, és molt tocat i posat i no vol "líos" ni escàndols a la casa. Es per aquesta raó que li he dit que no li convenia el pis...

En fi, que la bona senyora se n'anà, sufocadíssima, sense saber tornar resposta a l'astuta portera.

F. Orrolla

ELS TRIPLJOCS DE CIUTAT

VAJA que té raó la Quimeta en no voler tornar a ciutat! Diu que allí no hi ha "modos" ni vergonya i que una xicotassa alta, guapa i ben plantada com ella, no corre més que perills des de que baixa del vagó.

Què voleu saber perquè la Quimeta té tants motius de queixa de la gent de Barcelona? Ara els hi explicaré i veuran com té raó que li sobra.

A la "cuenta", un dia el seu marit — que és el Pep de cal Xic, ja el deuen conèixer — la va entabanar perquè baixés a ciutat perquè es fes donar una mirada. El metge del poble, no havia volgut que li reconegués la part afectada, perquè com

que en els pobles tot se sap, Déu ens en reguart! Per fi la xicota es decidí i guardant-se en el senatxo la tarja del metge, agafà un tren i cap a Barcelona.

Preguntant, preguntant, arribà al carrer on vivia el metge.

—El doctor Rosquilla? — preguntà a la portera.

—Segon pis.

—Gràcies i dissimuli.

La Quimeta, com que no sabia de lletra, en arribar al segon replà, trucà creient que era a cal metge. Què sabia ella d'això que hi hagués principal a les escales! La sortí a obrir un jove simpàtic per demés.

—Veurà — va dir-li de bones a primeres —. Una servidora ve perquè m'inspeccioni. M'envia el meu marit. A la "cuenta", sap? no estic molt bona de certs indrets i voldria que vostè m'hi donés una mirada.

El jove anava a protestar, però en contemplar la pagesa, mudà d'intent. Com que era guapa i amb un bé de Déu d'anques i de pit que enamorava, pensà aprofitar l'ocasió.

—I diu que li fa mal?

—Segons com i quant, sí, senyor. El de casa prou s'hi enfada.

—Haurem de provar-ho.

Ella volgué oposar-s'hi, mes ell li parlà tant eloqüentment que a la fi es deixà convèncer. Quan el xicot hagué acabat la cura, digué somrient:

—Ho veu, com no és tan greu com sembla el seu mal? Això, amb uns quants banys, oli en un llum. Ara, si em vol creure a mi, vagi a que el metge li recepti qualsevol potinga...

—El metge? Què no és vostè el doctor Rosquilla?

—No! El doctor viu al pis del damunt. Jo sóc corredor de cotons, per a servir-la...

La Quimeta fugí, agafà el tren i no volgué tornar mai més a ciutat. Diu que no hi ha un pam de net.

K. Breta

Ella: I fes el favor de no donar un escàndol davant d'un desconegut!

El marit: Està bé, dona: quan te l'hagin presentat, ja m'avisaràs.

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS! ....

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pells", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'è! x!

POBRE, PERO HONRAT

La Mimí s'acabava de llevar; crec per consegüent, és inútil remarcar que no era gaire aviat. Mig adormida encara, la xamosa pecadora havia deixat rellicar als seus peus la impalpable i transparent camisa de crespó, i, després d'un cop d'ull satisfet al mirall que reflectava la imatge radiant de la seva carn jove i daurada, es disposà a pendre el bany.

Ja començava a tremolar sota la carícia glaçada de l'esponja, quan el timbre de la porta d'entrada trucà amb tal violència, que el cor de la Mimí féu un saltiró, mentre obria desmesuradament els ulls i la boca.

—Qui és aquest galifardeu que ve a importunar-me?

A aquesta benvinguda formulada amb veu alta, respongué la serventa dient amb un to no gaire tranquil·litzador.

—Hi ha un subjecte que desitja parlar amb vostè.

Perquè la Julieta — que així es deia la raspa — qualificués de subjecte al visitant, era necessari que el personatge tingués molt mala pinta.

Es això el que pensà de seguida la Mimí, rumiant de quina manera podria demanar socors.

—Dóna-li deu cèntims, i que se'n vagi.

—Ja els hi he ofert, però ell m'ha enviat a... bueno, ja s'ho pot figurar.

M'ha dit que li ha de dir una cosa molt important.

La Mimí va pensar de sobte amb el seu pare, un home honrat que havia fet dues parts del seu temps; l'una la passava jugant al set i mig, i l'altra la consagrava a visitar llocs especialment reservats a la xirinola. Si era ell, podia enfadar-se en no ésser rebut i causar un escàndol.

—Fes-lo entrar — digué ella, tirant-se amb gest nerviós una bata damunt de la seva blanquíssima i provocativa esquena.

La minyona desaparegué i, al cap d'un instant va obrir la porta per a deixar passar el visitant.

Una fetor, indefinible dintre la seva barreja, però endevinant-s'hi com element principal el perfum d'un alè fortament carregat de vapors d'alcohol, penetrà dintre l'habitació. La Mimí es tornà molt pàl·lida i va portar un mocador a la seva cara com per a preservar-se d'aquell tuf apestós. Solament llavors va gosar aixecar els ulls. L'home que tenia al davant no era pas el seu pare. Era un ser d'una brutícia inconcebible. Fóra tasca inútil voler endevinar el color primitiu dels seus cabells, de la barba, que duia porcs i greixosos. La seva cara repulsiva tenia un to gris. Les mans eren tan brutes que desafiaven tota descripció. Voler dir com eren, hauria estat una quimera. El repugnant personatge calmós i tranquil, mirava somrient a la Mimí.

—Senyoreta — digué amb un to ple de cortesia—; l'altre dia no va perdre alguna cosa, vostè?

La xicota, que estava mig sufocada, no tingué ni força per a respondre.

—Comprenc que l'emoció li impideix de respondre, senyoreta — continuà dient el desconegut—. Doncs bé: no vull fer-la patir més. Dijous passat vaig trobar aquest "bolso" que li torno amb el "pàpiro" de cinc centes pessetes que contenia.

—Oh! — respongué la noia commoguda — Això

si que és ésser pobre i honrat. Gràcies bon home, gràcies! Julieta, dóna-li deu duros!

Però l'home brandà la testa i afegí:

—Jo no vull diners. Es una altra recompensa la que jo vull demanar a la senyoreta; per ella no serà res, i per mi, ho serà tot!

La Mimí s'havia aixecat d'un bot, inquieta:

—Doncs, què voleu? — preguntà.

—Permeti'm donar-li una abraçada i fer-li un petó.

I l'home allargava els braços amb aire suplicant.

Ella anava a cridar: —Julieta! Torna-li els cent duros i que se'n vagi! — Però després pensà que aquell home devia ésser robust, ardent, d'una resistència envejable produïda per la seva llarga abstinència... Estengué la seva mà i digué:

—Esperis! Julieta!

—Mani, senyoreta...

—Dona-li un bany a aquest home... Prepara dinar per a tots dos i, si aquesta tarda ve el senyor Corrons, digue-li que no hi sóc, que em trobo malament...

I. K. Dolent

LA FORTUNA D'EN KORN HUTT

EN Korn Hutt, súbdit americà i guarda-agulles d'una petita estació a un poble de Pensilvània, era un marit desgraciat. Miri'n si era desgraciat, que la seva dona l'enganyava no sols amb els seus amics, sinó amb els que no eren amics, la qual cosa feia una xifra respectable. I no tenint ja amb qui enganyar-lo, va enganyar-lo amb ell mateix.

Vostès diran que somni o faig broma. Res d'això.

Vegin exactament com el cas va ocórrer:

Una nit En Korn Hutt sortí de casa seva, com de costum, per a dirigir-se al seu lloc de treball. En Korn Hutt feia el torn de nit, de les onze fins a les set de la matinada.

Heu's ací que en arribar a l'estació, compareix el cap d'aquesta i li diu:

—Aquesta nit us reemplaçarà un detectiu. S'ha descobert un complot anarquista, i per a sorprendre els criminals, en Jach Joch, el famós policia que va descobrir els autors de l'assassinat de Brook Street, a Londres, ocuparà el vostre lloc. Ell es posarà el vostre uniforme.

—I jo, què, m'entorno a casa en mànigues de camisa?

—No; poseu-vos aquell vestit de mecànic que hi ha a dintre de la sala de facturació.

I En Korn Hutt, encantat d'una nit de descans, es canvià la roba i se n'anà cap a casa. Pocs metres abans d'arribar-hi, va veure l'ombra de la seva dona.

—Carat! Què deu fer per aquí en aquestes hores?

El pobre Korn era d'aquells marits que sempre s'assabenten els darrers de què la dona els hi fregeix.

Va refrenar el pas, s'acostà silenciosament, d'esquena a ella, però la seva dona que tenia bona orella, sentí els seus passos i es girà.

L'obscuritat era tan densa que, canviat de vestit, no el reconegué.

—Vina, vina, maco — li digué —. Veuràs quin nit passarem!

I el féu entrar a casa seva, i sense pendre's sisquerra la molèstia d'encendre el llum per a assabentar-se si la seva conquesta era ros o moreno, se li va tirar al coll, entregant-se de seguida a una sèrie de gestes que no és necessari precisar. Varen estar plegats un bon parell d'horetes, al cap de les quals, ella senzillament, el va treure de casa, no sense donar-li primer una moneda d'un dòlar.

I l'home, al bell mig del carrer i en plena nit, va començar a rumiar, amb seguretat, que la seva dona l'havia pres per un altre...

I En Korn Hutt va tenir llavors una idea genial.

Va demanar, sense dir-ho a casa, que el canviesin de torn. I va tornar a deixar-se agafar el braç per la seva dona durant cinc anys seguits, no sense reclamar cada nit el dòlar guanyat amb la seva suor de mascle. I, quan va haver reunit una fortuneta, va abandonar el destí i es divorcià — l'ingrat! — de la seva costella. Ara té negoci a Nova York i gasta auto com els senyors de preu.

Tit Hella

AVENTURAS GALANTES

DE JACOBO CASANOVA

Surt els dijous

30 cèntims

EP!... HA SORTIT...

**L'almanac
de LA TUIES**

UNA PELA, BEN GASTADA

Conte premiat en el número passat:

NO EL DE COSIR, L'ALTRE

—I va tenir la barra de plantar-te, després que va ésser ell qui et va desencaminar?

—Oh, diu que encara em va fer un favor, obrint-me camí cap a la glòria...

—Es una cosa nova, això de la "glòria"?

ERA MASSA CAR

DURANT molt de temps ell l'havia perseguida.

Caigué, per fi, però la seva caiguda fou curta. Uns dies, pocs, en què els dos amants oblidaren les hores i el món. Després la realitat dels fets s'imposà, i, al cap d'alguns mesos, la bella estenia damunt del passat el pavelló sagrat del matrimoni. Un milionari, vingut no sé d'on, la conegué i se n'enamorà follament, tractant el casament quasi amb la mateixa rapidesa que es contracta un negoci.

L'amant, passada la lluna de mel, renuà la seva cort.

Mes ella no volia tornar a caure. Per fi una tarda li confessà:

—Els interessos del meu marit es troben greument compromesos... Té una bona apart del seu

capital immobilitzat en una casa que ha fet suspensió de pagament... Passem un moment enguanyos... I jo, que ja saps com estava habituada a viure, no m'atreveixo a confessar-li que, fins que això es resolgui, hauré d'ajornar factures... Si, amic meu: dec, actualment de modistes, manicura i altres insignificàncies meves, més de vint-i-cinc mil pessetes.

Ell restà silenciós.

—Tu em demanes un sacrifici ben gros — continua ella —. Pensa que és la meva honra d'esposa que vaig a entregar-te, com un temps et vaig entregar la de pubilla. Jo vaig a demanar-te'n un altre: una firma damunt d'un xec, i demà...

I en aquest "demà", ella posà tota la malícia dels seus ulls formosos.

—Adelaida estimada — féu l'amant —. El que jo demanava no té preu; el que tu m'ofereixes és molt car...

Bull Hanga

—Què rumies? ...

—Oh, que veig que sou dues i m'he descuidat el flascó de l'EROTYL!

Erotyl:

és el producte magnífic per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

LA colla del "Còmic" està ja preparant la nova revista, que segons les nostres noves s'estrenarà cap al març i durà per títol "Tip-Top".

En Max Weldy està fent vestits de pressa i corrents, els escenògrafs penquen com uns desesperats i tothom va amunt i avall, a fi de què la cosa resulti lluida i digna dels espectacles enlluernadors que es donen al popular teatre del Paral·lel.

I com que el senyor Solsona és un noi d'allò més viu, crec que la nova revista durarà fins a l'estiu.

o o o

L'AVI "Brusi", en una crònica madrilenya en la que evocava els temps del desastre colonial, deia que "los liberales querían que se "habrieran" las Cortes".

I amb hatxe es veu que ho volien, perquè la llum no hi manqués, puix amb hatxes és ben clar que no pot quedar fosc res.

o o o

RETALLEM d'un diari catòlic, que darrerament ha publicat un extraordinari, molt ben fet, per cert (ja veuen vostès que a nosaltres no ens dolen prendes):

"Escoda y los carlistas. Culo político, por Don José Pallés. Lérida, año 1869."

Hem preguntat a la Cinta si mai n'havia vist cap, i ens ha dit que la política fins allí, mai no ha arribat.

o o o

EN un popular concert de Barcelona, on hi ha una orquestra de negres que toca a les hores en què hi ha dancing, un dels músics va deixar anar, mentre executava un fox, cert soroll bastant sospitos.

I, comentant l'incident, em deia el senyor Canals:

—Res, que es veu que estan de [moda, ara, els fox artificials.

L'ALTRE dia va ésser detingut un subjecte perquè venia llibres d'aquells que es fan circular d'amagat. I el "Ciero", en donar la nova, l'encapçalava amb el següent títol: "Un fresco".

Ço que a tothom que ho llegís faria segurament, exclamar: El "Ciero" bada! No és un fresc, que és un calent!

o o o

DIVENDRES passat, en Viñas celebrà el seu benefici al teatre "Còmic".

En la funció hi prengueren part en Borràs i en Santpere. Aquest darrer representà un monòleg amb la seva gràcia peculiar.

Entre aquest, que ens va fer riure, i elles, que ens varen posar més trempats que un gínjol jove, un duret ens va costar.

o o o

AL "Teatre Talia" s'ha estrenat amb gran èxit un passatemps en dos actes, original d'en Félix Zarzo i el mestre Segura, titolat "El paso de Venus o Las manchas del Sol".

Les taques que dona Venus, s'acostumen a curar quan el planeta Mercuri es decideix a passar.

o o o

EN Romea, no el del teatre, que ja és mort, sinó el del "Ciero", parlava dissabte d'un poeta grec al que

EP!... EP!...

No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. — Per bons polvora de matar cabres: LA MUNDIAL : ESPALTER, 6

se li va a adjudicar el premi Nobel".

Novel? Novel? No sabem pas de de què va, si no ens ho expliquen.

A menys que no es tracti pas d'un premi als poetes nous, d'aquells que publiquen versos a Capellades o a Tous.

o o o

SEGUEIX actuant a "Romea" la Carme Flores.

Segons la nostra humil opinió, no trigaran pas gaire temps en tenir-hi feina els paletes, puix aviat el sostre del teatre quedarà ple d'esquerdes.

Jo no parlo de les altres, que n'hi han de totes menes, en particular els dies que s'hi troben moltes nenes.

o o o

HEM anat al "Ba-ta-clan". El senyor Serrano, que mereix la creu de la constància, presenta, com sempre, un programet molt suggestiu i variat.

La Marianeta, tant castiga com sempre, esperant que ens tornem milionaris i li complim la prometença que li tenim feta fa anys de posar-li una taula de carn al Ninot, per a què despatxi tall rodó i tall del mig, perquè de filet, segons ens diu, ja fa anys que no n'hi queda.

No és pas que n'hi faci falta, puix, quan de carn s'està bé, no hi fa res no sigui tendre per a clavar-hi les dents.

L'Afarta Pobres

PAGÉOL
cura la blenorragia

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 CTS (APSA)

1. SAN RAMÓN, 1. BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ancasur

Tèlèfon 3221 — A.

Mont d'Or Meubles

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

Tèlèfon 4668 — A.

Gran comoditat — Seletes de bany — Tèlèfon privat

Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics
Barcelona

Demaneu cada dijous al vostre quiosc:

AVENTURAS GALANTES

DE JACOBO CASANOVA

Esplèndida il·lustració — 30 cèntims

SARNA

Sin baño, sin peligro y rápidamente, la cura el
ANTISARNICO MARTI
VENTA:

Bruch, 49, Parlamento, 17
y Farmacias

CABRES

si en teniu i
voleu que fu-

gin esverades com si veies-
sin el llop, compreu la
LOTION LADIL

que la trobareu per

DOS PESSETES, al

Carrer de l'Úlló, n.º 5. Far...

EXOTOL

Curació rápida i segura de
la SIFILIS

Laboratori de vies urinàries

Procediments radicals

S. Pau, 44 - Farmàcia Vidal

PROU SIFILIS — PROU MALALTIES SECRETES

MALALTIES:

LES AFECCIONS DE LES VIES URINÀRIES, PELL, PURGACIONS, MALALTIES SECRETES, IMPOTENCIA, EYACULACIONS I MALALTIES NERVIOSES, són tractades al

INSTITUT MEDIC POLICLINIC

ALT DE SANT PERE, 59, PRAL., 1.ª

per el modern procediment ultra sensacional del Dr. SLÍVIO TOSHIRO, de Yokohama, proporcionant una curació complerta i ràpida. — Tractament seriós — Eficàcia reconeguda

Els que visquin apartats, poden escriure amb detalls a: "Director de l'Institut Mèdic Policlínic, Alt de Sant Pere, 59, pral." i se'ls indicarà gratuïtament, baix sobre tancat i sense cap indicació exterior, el tractament enèrgic indicat en cada cas

Consulteu-nos una volta! — Vosaltres sereu els nostres propagadors! — No perdeu el temps! Cada minut és or per la vostra salut! — Veniu a l'Institut, o escriviu avui mateix —

DEMANEU AL VOSTRE QUIOSQUER:

EL TALISMAN DEL AMOR

set bellíssims fascicles presentant
de mà mestre les morbositats
amoroses del baixos fonds —

Preu del fascicle: 30 cèntims

DEMANEU CADA DIMECRES:

LA NOVELA FRIVOLA

—Maliatsiga! Jo que em creia que era un home!